

Gheorghe Glauber

(1921, Timișoara - 2005, Ierusalim)

Pictor

Gheorghe (Zeev) Glauber s-a născut ca fiul cel mare al lui Arpad (Arie Leib) și Tereza (Reizel), născută Schreyer (Lugoj).

A frecventat Școala Primară Israelită și Liceul Israelit din Timișoara, avându-l coleg de bancă pe Francisc (Ferenc) Rado, care va deveni prietenul lui de suflet de o viață.

Autoportret

În anii adolescenței i-a cunoscut pe pictorul Ștefan Szönyi și sculptorul Andrei Szobotka, amândoi absolvenți ai Liceului Israelit din Timișoara. Primul a devenit mentorul lui în pictură, în timp ce al doilea îi va deveni un prieten apropiat.

Între 1941 și 1944, tânărul Glauber a fost deportat în diferite lagăre de muncă obligatorie în România, dar chiar și în aceste grele condiții a continuat să deseneze. S-a păstrat un frumos autoportret desenat pe o carte poștală destinată părinților îngrijorați rămași în Timișoara.

Între 1945 și 1949 a activat în cadrul Școlii de Artă Bănățene, participând la câteva expoziții în oraș. În 1949 a început studiile de pictură la Academia de Arte (viitorul Institut de Arte Plastice) din București. Lucrarea lui de diplomă este o pictură de mari dimensiuni reprezentând un grup de școlari făcând experiențe într-un laborator de chimie. Pictura a fost trimisă la Bienala de Artă de la Veneția din 1954.

A fost profesor de desen la Palatul Pionierilor, consilier artistic la Editura Didactică și Pedagogică, profesor de desen și pictură la Liceul de Arte Plastice "Nicolae Tonitza" din București. În paralel a desfășurat o intensă muncă artistică. A participat la numeroase expoziții în România și în străinătate. Lucrările lui se află în multe muzee de artă din România și în colecții particulare.

Pictorul Gheorghe Glauber a reprezentat realismul socialist, dar a fost un portretist foarte sensibil.

În anul 2000 a emigrat împreună cu soția în Israel, alăturându-se familiilor celor doi fii.

Este înmormântat la Ierusalim. Pe placă, sub numele lui, este gravat în ebraică "pictor".